

Sygn. akt III A Ua 181/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Elżbieta Kunecka (spr.)
Sędziowie:	SSA Jarosław Błaszczak SSA Jacek Witkowski
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek apelacji A. S.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Jeleniej Górze

z dnia 2 grudnia 2011 r. sygn. akt VII U 1117/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 02.12.2011 w sprawie A. S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. o prawo do emerytury oddalił odwołane.

Rozstrzygnięcie swoje powziął po ustaleniu następującego stanu faktycznego:

Wnioskodawca A. S. ur.07.08.1951 r., łącznie udokumentował 27 lat i 10 miesięcy okresów składkowych i nieskładkowych, nie przestąpił do OFE i został rozwiązany stosunek pracy.

Sąd ustalił, że wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) w B. od 1.09.1967 r. do 31.08.1976 r. na stanowisku ucznia, stażysty, wędliniarza oraz ubojowca. Na stanowisku ubojowca pracował od 16.10.1973 r. do 31.08.1976 r.

Ponownie zatrudniony w Zakładach (...) w B. w okresie od 11.09.1977 r. do 13.04.1978 r. na stanowisku solarza skór surowych, a w okresie od 16.09.1986 r. do 24.05.1988 r. i od 1.09.1988 r. do 31.01.1989 r. na stanowisku ubojowca, w pozostałych okresach na stanowisku rozbieracza-wykrawacza.

Wnioskodawca w okresie od 12.10.1981 r. do 10.09.1986 r. był zatrudniony w GS (...) na stanowisku rozbieracza-wędliniarza, masarza i ubojowca-wędliniarza. W tym czasie wykonywał szereg prac uzależnionych od potrzeb pracodawcy. Zakład zatrudniał od 8 do 11 pracowników. Wnioskodawca niezależnie od angażu zajmował się głównie ubojem, ale nie pracował stale w tym charakterze. Uboje odbywały się 3 – 4 razy w tygodniu, w pozostałych dniach zajmował się rozbieraniem tusz, skórowaniem, soleniem mięsa, wytwarzaniem wędlin. W dniu 3.08.2011 r. wnioskodawca złożył do organu rentowego wniosek o emeryturę. Decyzją z 26.08.2011 r. odmówiono mu prawa do żądanego świadczenia z uwagi na nieudokumentowanie 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Przy takich ustaleniach Sąd Okręgowy nie uwzględnił odwołania. Sąd powołując obowiązujące przepisy w zakresie nabywania prawa do emerytury pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze tj. art. 184 i 32 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wskazał, iż kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie czy wnioskodawca posiada co najmniej 15 lat wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego m.in. zachowanej dokumentacji pracowniczej z Zakładów (...) w B. i (...) w W. oraz przesłuchania świadków, ustalili i ocenili, że wnioskodawca był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze godzin w warunkach szczególnych na stanowisku ubojowca od 6.10.1973 r. do 31.08.1976 r. i od 16.09.1986 r. do 24.05.1988 r. oraz solarza od 11.01.77 r. do 13.04.1978 r. Ponadto w ocenie Sądu praca wykrawacza jest wymieniona w wykazie A dział X poz. 8 pot 5 Zarządzenia Ministra Rolnictwa Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31.03.1988 Dz. Urz. Nr 2 z 4.11.1988. i taką pracę też wnioskodawca wykonywał. Po zaliczeniu wszystkich możliwych okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach w Zakładach (...) w B. na w/w stanowiskach staż wynosił 13 lat 11 miesięcy, tym samym nie był wystarczający. Z tych powodów Sąd poddał analizie okres zatrudnienia w GS (...) w W. pod kątem wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Z zachowanej dokumentacji wynikało, że wnioskodawca pracował od 12.10.1981 r. do 10.09.1986 r. na różnych stanowiskach: rozbieracza – wędliniarza, masarza, ubojowca-wędliniarza. Przeprowadzone postępowanie dowodowe potwierdziło, iż wnioskodawca zajmował się ubojem jednak nie było to wyłączne zajęcie, gdyż ubój odbywał się 3 - 4 razy w tygodniu, a w pozostałym okresie wykonywał prace przy rozbiorze i przetwarzaniu mięsa. Zatem praca ubojowca nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Pozostałe prace choć ciężkie, to jednak nie są zaliczane do prac wykonywanych w warunkach szczególnych.

Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca nie spełnił warunku wykazania się co najmniej 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze, dlatego odwołanie oddalił.

Od powyższego wyroku apelację złożył wnioskodawca zarzucając

1. naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 32 ust. 2 i 4 ustawy a 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS przez przyjęcie, że nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych, art. 6 kc oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wykazu A dział X poz. 8 i zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31.03.1988 r.
2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego, przez przyjęcie, że brak jest podstaw do ustalenia, że w całym okresie od 12.10.1981 r. do 10.09.1986 r. wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych,
3. sprzeczność wyroku z treścią uzasadnienia przez orzeczenie w wyroku o oddaleniu odwołania, a z uzasadnienia wynika, że „odwołanie wnioskodawcy zasługiwało na uwzględnienie”

4. dopuszczenie dowodu z świadectwa pracy z 22.10.2001 r. na okoliczność, że powód wykonywał pracę ubojowca w GS (...).

Wskazując na uwadze powyższe wnosił o zmianę wyroku przez stwierdzenie, że powód nabył prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe w sprawie i na jego podstawie ustalił prawidłowy stan faktyczny, który Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje jako własny. Brak jest również podstaw do przypisania Sądowi I instancji naruszenia przepisów prawa materialnego, gdyż wbrew twierdzeniom apelującego

Sąd ten dokonał właściwej wykładni przepisów prawa mającego zastosowanie w niniejszej sprawie.

Zgodnie bowiem z art. 184 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS /Tj.Dz.U. z 2009 poz. 153 poz.1227 ze zm./ ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy ,o którym mowa w art. 27. Ponadto emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do OFE albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa oraz rozwiązanie stosunku pracy- w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Swoje roszczenie wnioskodawca wywodzi z art. 32 powołanej ustawy.

Przy czym przepis ten w ust. 4 wskazuje, iż wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie, których określonym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie dotychczasowych przepisów. Tymi przepisami jest rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze/Dz.U. nr 8 poz.43 ze zm./.

W niniejszym stanie faktycznym wnioskodawca w dacie złożenia wniosku miał ukończone 60 lat życia oraz ponad 27 lat ogólnego stażu pracy i domagał się przyznania prawa do emerytury wskazując ,że przepracował ponad 15 lat na stanowiskach zaliczanych do prac w szczególnych warunkach. Organ rentowy odmawiając wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury uzasadniała ,iż nie został udowodniony jakikolwiek okres pracy w szczególnych warunkach .

Zatem spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy wnioskodawca faktycznie wykonywał prace stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu w/w przepisów.

Jak wcześniej Sąd Apelacyjny wskazywał, Sąd Okręgowy przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe, z którego wyprowadził trafne wnioski, iż wnioskodawca pracował jako ubojowiec, solarz skór i wykrawacz polędwic zaraz po uboju w Zakładach (...) w B., ale nie przez cały okres zatrudnienia. W Zakładach tych wnioskodawca pracował również jako uczeń ,stażysta , wędliniarz i zatrudnienie na tych stanowiskach nie może być zaliczone do prac w szczególnych warunkach. Zatem prawidłowe jest ustalenie Sądu I instancji, iż w Zakładach (...) w B. zatrudnienie na stanowiskach zaliczanych do prac w szczególnych warunkach wynosiło 13 lat 11 miesięcy.

Odnosnie drugiego okresu zatrudnienia od 12.10.1981 r. do 10.09.1986 r. w GS (...)również prawidłowe są ustalenia Sądu Okręgowego, że wnioskodawca pracował na dwóch stanowiskach jednocześnie tj. rozbieracza - wędliniarza, ubojowca-wędliniarza oraz masarza. Prace ujęte w wykazie A, dziale X poz. 8 załącznika do rozporządzenia RM z

7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, to wykonywane bezpośrednio przy uboju zwierząt i tylko takie wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy mogą być zaliczone do stażu uprawniającego do nabycia uprawnień do emerytury w wieku 60 lat tzw. wcześniejszej emerytury.

Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku, nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem, ale stale tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze tak SN w wyroku z 15.11.2000 II UKN 39\00 oraz wyrok SN z 15.12.1997 II UKN 417/97 -OSNP 1998/21/638/.

Nie sposób zgodzić się z apelującym, iż wykonywane prace parzacza, jeliciarza, przy soleniu mięs, peklowaniu, choć faktycznie ciężkie i wymienione w cytowanym zarządzeniu resortowym, mogą być zaliczone do wykonywanych w szczególnych warunkach. Jak wcześniej Sąd Apelacyjny wskazywał przy ustalaniu prawa do wcześniejszej emerytury decydujące znaczenie mają stanowiska pracy określone w wykazach stanowiących załączniki do Rozporządzenia RM z 7 lutego 1983 r., a nie w przepisach resortowych. Wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B załącznika do w/w rozporządzenia nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zarządzenia resortowe mogą mieć jedynie znaczenie posiłkowe w sferze dowodowej, /por. wyrok SN z 13.11.2008 r II UK 88/08 -LEX nr 1001292, wyrok SN z 22.04.2009 II UK 333/08-LEX nr 1001310/.

Reasumując w ocenie Sądu Apelacyjnego, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził wymaganego stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych, uprawniającego do nabycia prawa do emerytury, w rozumieniu obowiązujących w/w przepisów prawa.

Sąd I instancji oceniając zebrany materiał dowodowy nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów z art. 233 § 1 kpc.

Ponadto podnoszona w apelacji sprzeczność wyroku z treścią uzasadnienia nie ma istotnego wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, gdyż cała treść uzasadnienia, poza pierwszym zdaniem rozważań, jest spójna, jednoznaczna w swej treści i koresponduje z treścią sentencji wyroku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów podnoszonych w apelacji, gdyż stanowiły one w istocie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Z tych względów na zasadzie art. 385 kpc oddalono apelację jako bezzasadną.

R.S.